

forsamlingen genfremsattes det indiske forslag, som imidlertid blev forkastet (Danmark stemte for forslaget), og „General Committee“s indstilling blev bekræftet med 47 stemmer for, 24 imod (herunder Danmark, Finland, Norge og Sverige), medens 8 lande undlod at stemme.

Efter forslag fra „General Committee“ traf plenarforsamlingen beslutning om, at pkt. 31 på den foreløbige dagsorden: „informationsfrihed“, samt punkterne 55: „definition af aggression“, 56: „forbrydelser mod freden og menneskehedens sikkerhed“, og 57: „international kriminaljurisdiktion“, overføres til 12. samling. Fra indisk side trak man et forslag betitlet: „den fredelige udnyttelse af Antarktis“, tilbage. Et sovjetisk forslag om optagelse på dagsordenen af et punkt: „Aggressive handlinger fra USAs side, som udgør en trussel mod fred og sikkerhed“, forkastedes af plenarforsamlingen den 15. februar 1957 med 52 stemmer (herunder de nordiske lande) mod 13, medens 12 lande undlod at stemme.

Til præsident for 11. plenarforsamling valgtes med alle stemmer (75, idet 1 stemme var ugyldig) prins Wan Waithayakon (Thailand). De 7 vicepræsidentposter tilfaldt El Salvador (74 stemmer), De Forenede Stater (73), Storbritannien (64), Indien (62), Frankrig (60), USSR (59) og Kina (47).

På amerikansk initiativ vedtog forsamlingen den 15. november at oprette en 8. vicepræsidentpost, og i to afstemninger valgtes Italien til posten med 40 stemmer ud af 77.

Samtidig vedtoges det fremtidig at betegne ad hoc-udvalget „det særlige politiske udvalg“ („Special Political Committee“).

Til formænd for forsamlingens hovedudvalg valgtes følgende:

1. udvalg (politiske spørgsmål og sikkerhedsspørgsmål): V. Belaunde (Peru).

Det særlige politiske udvalg: S. Sarper (Tyrkiet).

2. udvalg (økonomiske og finansielle spørgsmål): Mir Khan (Pakistan).

3. udvalg (sociale, humanitære og kulturelle spørgsmål): H. Lannung (Danmark).

4. udvalg (spørgsmål vedrørende formynderskabsordningen og ikke-selvstyrende områder): de Marchena (Den dominikanske Republik).

5. udvalg (administrations- og budgetspørgsmål): O. Loutfi (Ægypten).

6. udvalg (juridiske spørgsmål): K. Petzelka (Czekoslovakiet).

Forsamlingens præsident, de 8 vicepræsidenter samt hovedudvalgenes formænd danner den ovennævnte „General Committee“.

Det særlige udvalg til prøvelse af de delegeredes fuldmagter fik følgende sammensætning: Argentina, Brasilien, Burma, De Forenede Stater, Nederlandene, Irak, New Zealand, Sovjetunionen og Spanien.

Den endelige dagsorden, som godkendtes af forsamlingen den 16. november, omfattede 69 punkter, hvortil yderligere kom to punkter i samlingens løb. Dagsordenen findes gengivet som bilag 1 til nærværende beretning.

Med henblik på at muliggøre hurtig indkaldelse på ny af plenarforsamlingen, såfremt forholdene skulle gøre det nødvendigt at behandle spørgsmålene om mellemøsten og Ungarn, vedtog forsamlingen d. 8. marts 1957 med 65 stemmer, ingen imod og 6 blanke stemmer, midlertidigt at udsætte samlingen og at bemyndige præsidenten til om nødvendigt at indkalde forsamlingen på ny i samråd med generalsekretæren og med de i „General Committee“ repræsenterede medlemsstater.

IV. Generaldebatten.

I generaldebatten, der strakte sig fra den 16. november til den 6. december 1956, deltog delegerede fra de fleste af medlemsstaterne.

For De Forenede Stater talte den fungerende udenrigsminister, *Herbert Hoover jr.*,

der indledningsvis citerede følgende passus af præsident Eisenhowers tale til det amerikanske folk den 31. oktober: „Når jeg betragter verdensbegivenhedernes udvikling i de seneste år, er jeg dybt overbevist om, at De Forenede Nationers virke repræsen-